

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE
Új sorozat, X. évfolyam, 4. (76.) szám
Bécs, 2015 április

Jancsó Miklós

Kolozsvár első dramaturgja

Nincs új – még a színházi reflektorfények alatt sem. Minden újításról előbb-utóbb kiderül – ha a színháztörténetet egy kicsit figyelmesebben tanulmányozzuk –, hogy az csupán színházi felújítás.

Ma már szakmailag elfogadott tény, hogy a dramaturg átírja, meghúzza, kitoldja, megsegíti a keze alá adott színművet, függetlenül attól, hogy a szerző klasszikus, nem klasszikus, kezdő-e vagy haladó a színjátszás rejtelmes és sokszor kiismerhetetlen, de mindig meglepetéseket tartogató szférájában. Jobbnak mondott és írt színházi körökben a színmű: nyersanyag. Azt gyúrja, vágja, tépi, szaggatja, toldja a dramaturg olyan masszává, amiből aztán rendező a saját művészi álmait gyurmálhatja az izgatottan figyelő és minden színházi újításért lelkesedő hazai-európai szakma minden izgalmas önmegvalósítás iránt nyitott, jóindulattal figyelő-bátorító-pénzelő biztatása segítségével.

Ha alaposan belegondolunk színjátszásunk, sajátos, pillanatnyi erdélyi–magyar–román európaiságába, dramaturgjainknak nemcsak joga, de kötelessége is beleavatkoznia és maivá, frissé tenni az érdeklődő néző számára Shakespeare-t, Victor Hugót, Dürrenmattot, Euripidészt, Ibsent, Racine-t és a többieket. És persze emígyen, csinosított és modernizált változatban – színre és diadalra vinni azokat – önmaguk értékeinek nem mindig diszkrét színpadi csomagolásában, a kinevelt szakma tapsolása közepette.

Nem mindig volt ez így.

A Kolozsvári Állami Magyar Színház és Opera épülete

Valamikor régen, az 1960-as években – bármilyen furcsán is hangzik a mostani színház iránt érdeklődő nemzedék fülének – a rendezőknek eszébe sem jutott, hogy változtassanak a szerző által megírt szövegen. A dramaturgokról, a régiekről nem is beszélve, hiszen feladatkörük kimerült a műsorfüzet-összeállításban, netán egy-egy regény színpadra írásában – de mentesültek a már megírt szövegek felülbírálatától-átírásától. Vagyis az akkori kultúrhiatalnok beosztásban tevékenykedő dramaturgok (irodalmi titkárok) nem sok kultúrvizet zavartak és zavarhattak a színjátszás cenzúrával védett-óvott és kordában tartott tavában.

És mégis, ebben az idillikus – már tudni illik a jóváhagyott színmű szövegét védő-féltő szerzője szempontjából idillikus – színházi világban élt Kolozsváron egy bátor férfiú, akinek volt véleménye a kortárs és klasszikus dramaturgiáról, de nemcsak volt véleménye (olyan sokunknál előfordult azokban az években, de bölcsen hallgattunk arról), hanem ki is merte azt mondani, vállalva az esetleges következményeket. Sőt, a maga szerény módján tenni is akart a színművek jobbításáért.

Ez a férfiú Hideg László volt. Régi színházi szerep vagy rendezői példányok első oldalán még olvasható a lap alján meghúzódo szerény mondatocska: gépelte Hideg László.

Hősünk munkaköre azonban nem merült ki abban, hogy színdarabokat gépelt – mint ahogy az a fentiekből

.....
következhetne –, ellenkezőleg, Laci bácsi – ahogy mi, fiatal színészek szólítottuk Hideg Lászlót – színházi tevékenysége sokoldalú, a művészetünk majd’ minden területét átfogó hasznos és nélkülözhetetlen tevékenység volt.

Például a bérlétezés. Micsoda rábeszélő képességgel intézte ezt az amúgy nem túl hálás munkát! Elhitette a színház iránt óvatosan és fenntartásokkal érdeklődő nézőkkel, hogy az ígért repertoár zseniális, a színészek jók, a színésznők szépek is ráadásul, de túl mindeneken, támogatni kell a magyar kultúrát.

És így váltak bérlőkké és rendszeres színházlátogatókká az alkalmi nézők. Igaz, a következő esztendő bérlétfelújításakor volt mit hallani szegény Laci bácsinak egy-egy kevésbé sikerült produkció kapcsán, de ő addig győzködött, hogy a jogosan vagy jogtalanul háborgó bérlők újra megkötötték a bérlétszerződést. Akik végül már úgy beszoktak a színházba, hogy megbocsátókká és a színház politikai megkötöttségeit és kényszerprodukcióit is megértő-elnéző művészetpártolókká váltak.

De hát ezt csupán zárójelben mondom, nem ezért emlékezem én tisztelettel Laci bácsira (bár a közönség-szervező munkája önmagában is megér egy rá gondolást).

A színművek gépelőjét idézem. Emlékszem, egy olvasópróbán történt, valamikor az 1970-es években. Hazai színműre készültünk, ültünk a színház próbatermében, nem túl lelkesen a ránk váró munkától. Kezdő színészként én valamivel nagyobb érdeklődéssel figyeltem a próba alakulását, mint idősebb pályatársaim.

A rendező, ahogy ilyenkor lenni szokott, bebeszélte magának, hogy a darab kitűnő, játszható stb. Öngerjesztett lelkesedéssel kezdte felolvasni a művet. Olvasta, olvasta, és egyre jobban elbizonytalanodott – majd megállt hirtelen a felolvasásban, tanácstalanul és segélykérően ránk nézett:

– Gyerekek, itt valami elírás történt... más a gépelt szöveg, mint az engedélyezett darab... nem értem...

Majd hirtelen elhallgatott.

– Ki gépelte ezt a darabot? – kérdezte.

Az ügyelő azonnal válaszolt:

– Laci bácsi.

– Hívassák ide – rendelkezett a rendező.

Percek múltán megjelent a mindig nyugodt, tiszta tekintettel a világba és az emberek szemébe néző Laci bácsi.

– Itt vagyok, tessék parancsolni – mondta katonásan. Ha jól emlékszem, mielőtt eljegyezte volna magát a művészettel, katonatiszt is volt.

– Nézze, Hideg elvtárs – így a rendező – a gépelés eltér az eredeti szövegtől. Ön gépelte a darabot, ugye?

– Igenis – válaszolt a kérdezett.

– Hogy lehet az... kezdte a rendező, de Laci bácsi félbeszakította:

– Én javítottam át a darabot – jelentette ki.

A rendező egy pillanatra lebénult. Laci bácsi nyugodtan folytatta.

– Tessék nézni, ez a rész (felvett az asztalról egy példányt) itt nem elég világos. Kihagytam a harmadik jelenet monológjából is, mert hosszúnak tűnt nekem... Az I. felvonás vége sem színszerű. Például...

A rendező, aki közben többé-kevésbé magához tért, ingerülten megszólalt:

– Nézze, a színmű szövege szent. Azt a szerző beleegyezése nélkül nem lehet átírni, kihúzni. Ki hallott ilyet? Mi, előadók is tiszteletben tarjuk, amit a színműíró leír.

– A darab érdekében változtattam a szövegen – így Laci bácsi –, hiszen a szerző kezdő. Fogalma sincs arról, mi a színház.

– De Shakespeare... mondják, azt sem gépelte pontosan...

– Én Shakespeare-t tisztelem – mondta komolyan Laci bácsi –, ha valamit mégis kihagytam, nem volt véletlen. Igaz, legutóbb két jelenetet összevontam. A mai néző számára frissített szövegkönyv szükséges... A görög klasszikusok esetében is...

– Máskor, kérem, gépeljen pontosan és ne avatkozzon színdarabokba – zárta le a beszélgetést sietve rendezőnk.

Laci bácsi akart még valamit mondani, de végül szó nélkül kiment a próbateremből. Becsületére legyen: anélkül távozott, hogy bármiféle könnyelmű ígérettel elkötelezte volna magát a szövegcentrikus színjátszásnak.

Sok év telt el azóta.

Úgy 2005-ben (vagy 2006 lehetett?) elmentem a kolozsvári Magyar Színház egyik úgynevezett stúdióelőadására. Akkor már nem voltam tagja a társulatnak. Egy görög klasszikust játszott a színház. Átírva, átrendezve, át dramaturgálva elannyira, hogy már-már azt hittem: elnéztem a műsrot és egy másik produkcióra ültem be.

És akkor egyszercsak – úgy tűnt nekem – halkan mellém ül Hideg László, a mi Laci bácsink. Nézi, nézi a lemeztelenített férfiakat, az értelmetlenül vonagló nőket, az ordító-rohángáló színészeket, nézi döbönt csodálkozással azt, ami Előadás elnevezéssel füstöl, fénylik, majd elsötétül a színpad színpadán.

És megszólal halkan, mert tudja, bármilyen is az Előadás, nem illik azt hangos szóval zavarni.

– Való igaz, mindig is makacs híve voltam annak, hogy mi, színházak, meg kell segítsük az írókat...

– Íme, teljesedett az álma, Laci bácsi – válaszoltam neki én is csendesen –, itt láthat egy átjavított görög drámát.

Én most is azt mondom – lehelte szenvedélyesen –, ezek után is azt mondom: segíteni kell az írókat. Csak...

– Csak...?

– Nem ennyire – suttopta, azzal felállt mellőlem és eltűnt valahol a színpad homályában, élő és holt emlékdíszleteim és kellékeim közé.

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság májusi rendezvényére

Meghívottunk:

Jancsó Miklós, író, színművész, tanár
és

Rekita Rozália színművésznő

"Menni vagy maradni" - vers- és prózaösszeállítás

2015. május 10.-én, a hónap második vasárnapján!

d.u. 17:30 órakor

Az előadás helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Jancsó Miklós író, színművész, tanár, 1946-ban született Kolozsváron. A marosvásárhelyi Színművészeti Intézet elvégzése után (1968) a kolozsvári Állami Magyar Színház színésze 2001-ig. 1996-tól beszédtechnikát tanít a Babeş-Bolyai Tudományegyetemen és a Protestáns Teológián. 2004-ben megkapja a bölcsészettudományok doktora címet. 1990-től rendszeresen közöl a hazai magyar sajtóban. Műfajai: humoreszk, rövid próza. 2008-tól a Román Írószövetség tagja. Írt színháztörténeti tanulmányokat, színpadi jeleneteket: A játék a halállal című egyfelvonásosa 1996-ban EMKE díjat nyert. Megjelent kötetei: Vilma te édes (Dacia Kiadó 1995), Játék az élettel (Dacia Kiadó 1997), Tömegszereplők (Tinivár 2000), Csiky Gergely színpadi világa (Scientia 2005), Kandi Kamera (Irodalmi Jelen 2006), A megfizetett taps (Stúdió Kiadó 2007) és A kényelmetlen hős (Stúdió Kiadó 2010). Jelenleg beszédtechnikát oktat a Protestáns Teológián. 2010-ben Reményik Sándor díjjal tüntetik ki.

Rekita Rozália színművésznő 1960-ban született Nyárádszeredán. A marosvásárhelyi Szentgyörgyi István Színművészeti Főiskolán (1979-1983) tanulta a színészetet, s a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetemen nyert pedagógiai képesítést (2003). A diploma megszerzése után kolozsvári Állami Magyar Színházban tagja (1983-2001), de több erdélyi színházban is vendégszerepelt. 2001-2003 között a Kolozsvári televízió magyar adásának külső munkatársa, a "Mesekosár" sorozat szerkesztője és előadója, majd a Kolozsvári Gyermekpalota alkalmazottjaként magyar színikört vezet.

Jancsó Miklós és Rekita Rozália több vers- és prózaelőadást állított össze a magyar irodalomból, amellyel nagy sikerrel lépett fel tucatnyi erdélyi és magyarországi rendezvényeken.

Szörényi: Helyükre kell tenni a dolgokat

Beszélgetés a 70 esztendőes Szörényi Leventével (részletek)

– Már csak a közéleti megnyilvánulásai miatt sem tartozik a *l'art pour l'art* művészek közé. A magyar értelmiség, beleértve a művészeket, hagyományosan kötődött a közülethez, gondolok itt például Petőfire, Jókaira, és még hosszan sorolhatnánk.

– Ez azonban egyáltalán nem kényszer. Akinek nincs közéleti mondanivalója, még lehet nagy művész, meg ez valahol alkati kérdés is. Milyen sokáig nem szóltam én sem! Bródy volt az ügyeletes szócső a zenekarban.

– Attól még köze volt azokhoz a dalokhoz, megnyilvánulásokhoz már a kezdeti Illés-korszakban is.

– Persze. Ugyanakkor nagyon belénk ivódott a Visegrádi utca, az ötvenes évek Rákosi-rendszere – épp hogy megúsztuk a kitelepítést –, vagy az a momentum, hogy télen mindig a Kis-Sváb-hegyre mentünk szánkózni. Édesanyánk jól síelt, sokáig nem értettük, miért nem a Normafára megyünk. Csak felnőttkorunkban tudtuk meg: amikor édesanyánk megállt pihenni, nézte azt a házat, ahonnan kikerült 1944-ben. Később, ezzel a háttérrel az ember megszokta azt, hogy nem mondja el a gondolatait. Aztán 1990 után is Bródy kezdett bele, hogy én "rossz társaságba keveredtem". Tulajdonképpen ezért kényszerültem védekezésre. Csak az utóbbi időben alakult úgy, hogy társadalmi, politikai kérdésekben is sűrűn megnyilvánulok.

– Mi ennek az oka?

– Helyükre kell tenni a dolgokat. Ne más mondja el, hogy milyen legyenek, hadd mondjam el én, hogy mit gondolok a világról! (...)

– Hetven év távlatából mennyire elégedett?

– Önmagában az is elég lenne, ha itt drasztikusan lezárnánk az életművem. Ahogy Hofi Géza mondta: "Mi a hosszú élet titka? Nem szabad abbahagyni a lélegzést." Valahogy így vagyok a munkáimmal. Vannak félbemaradt elképzelések, tervek, jelesül, amit már többször emlegettem, a Tanúhegyek. Ez egy orato-rituálé lenne. A benne szereplő egyik tanúhegy az izraeli Maszada, a másik pedig a Pireneusokban van, a Montségur, ami az albigens katharokról szól. Mindkét történet tulajdonképpen csoportos öngyilkosság, bár nagyon kétféle, mégis egy gondolat köti össze, az áldozatvállalás egy bizonyos ügy érdekében. Nagyon komoly, rendkívül izgalmas téma, és engem nagyon érdekel.

– Akkor mi az oka, hogy nincs még készen?

– Csak azért küzdök vele régóta, mert több próbálkozás után sem akadt olyan szövegíró, aki ennek a szövegét rendesen meg tudná írni. Nagyon nehéz a munka úgy, hogy az embernek még a szöveggel is bajlódnia kell.

– Ha itthon nem talált megfelelő szövegíró, miért nem keresett nemzetközi téren? Maga a téma a darabot nem szűkíti le Magyarországra.

– Föl sem merült. Az még jobban megnehezítené az együttműködést. Egyelőre várakozó állásponton vagyok.

– Pedig sokan állítják, hogy az Illés és az ön nemzetközi sikere azért maradt el, mert a magyar nyelv a Kárpát-medencén kívül komoly akadályt jelent. Nem jött el az ideje annak, hogy most nyisson kifelé?

– Ez az István, a király kapcsán megvalósult volna. Egész pontosan: Tim Rice itt volt kétszer is, és megírta volna az angol szöveget, hogy elvihesse a művet Nyugatra, más kérdés, hogy ez technikailag nem jött össze, és ahogy már sokszor elmondtam, éppen a Koltay filmen bukott el. A másik ilyen tarsolyban lévő ügy szintén nemzetközi koprodukción igényelne, nem az Atila – Isten kardja című darabomnak a megfilmesítése, hanem egy Atila témájú film elkészítése, amihez én írnám a zenét. Nyilván benne lennének a műből bizonyos motívumok, de ez egy új filmzene lenne.

folytatás az 5. oldalon

.....
 – Sok évvel ezelőtt önök voltak az elsők a könnyűzenészek közül, akik felléphetek a Zeneakadémia Nagytermében.

– Tényleg nagyon érdekes volt. Mi mindig vittük magunkkal a fiatalokat, ahogy most a Beatünnepen is, azon az előadáson a Tolcsvay-trió játszott, még akusztikus felállásban, két akusztikus gitárral és egy bőgővel, illetve a Mini együttest vittük, mert ők már akkor Bartókot játszottak.

– A helyszín mindig is státusszimbólumnak számított, és az a bizonyos koncert tulajdonképpen megelőzése volt annak az életműnek, amely miatt most már természetes, hogy ott ünnepli a születésnapját.

– Ez nyilván annak volt köszönhető – mert az Illés zenekarért akkor már szinte kapkodott az értelmiség egy jó része, akiknek azért több-kevesebb befolyásuk is volt –, hogy sokan megéreztek már az első időkben is: ebben több van, mint amit általában a beatzenéről akkor tudtunk. Ez a támogatás nagyon jelentős volt, hiszen megkaptuk az engedélyt, pedig mondhatták volna, hogy van elég hely, ott vannak a KISZ-klubok, miért kell nektek épp a Zeneakadémián fellépnetek. Persze nekem más kötődésem is van a Zeneakadémiához, nem mintha ez akkor számított volna. Tavaly meghalt az édesanyám, és a halálával rám szakadt az ő elképesztő múzeuma, szinte mindent eltett emlékebe. E végből tudom azt, hogy az anyai nagymamánk, a Csuka nagymama, aki 120 éve született, és kereken száz éve kapta meg a tanári oklevelét, tizenhat évig tanított a Zeneakadémián, ami nem kevés idő. Nem tartozik ide ugyan, de sokat elárul róla: 39 éves volt, amikor 1944 nyarán beadta a fővároshoz a kérelmét, hogy korengedményesen nyugdíjazzák, télen pedig már Ausztriában volt a család, és ő soha többet nem lépett magyar földre. Ez a nyugdíjazási kérelem tehát azt jelentette, hogy ő nem akart kilépni. Ideiglenesen kapta meg az engedélyt, de ez pont elég volt arra, hogy utána elmehessen. Én Ausztriában születtem 1945. április 26-án. Mi hazajöttünk, ők pedig nem. Amikor először játszottunk a Zeneakadémián, és most is, amikor erre a koncertre készülök, immár sokkal nagyobb tudással a hátam mögött, nem tudok nem gondolni a nagymamára.

– Gyöngyösi Levente Illés-motívumok felhasználásával készítette a IV. szimfóniáját. Ez mennyire lepte meg?

– Ebben inkább az a meglepő, hogy sokkal-sokkal korábban nem született még ilyen mű, hiszen a világban hosszú ideje számos Beatles-feldolgozást lehet hallani, és a kortárs komolyzene is többször nyúl ismert könnyűzenei dallamokhoz. Az István sikerén felbátorodva Márta Istvánnak megemlítettem ezt, akiről azt gondoltam, hogy fiatal, ismeri is a világot, elég rugalmas, ő hangszerelte az Istvánt is. Nem tudom, miért, de nem jött létre ez a mű. Rendkívül kíváncsian várom a bemutatóját. Ez lesz a koncert első részében. A második részben a Wass Albert "Adjátok vissza a hegyeimet!" és a Jankovics Marcell-lal közösen készített Csodaszarvas rajzfilm zenéjéből írt szvit hangzik el.

– És az István temetési jelenete. Utóbbira miért esett a választás?

– Nem tudom. Nekem a műsor összeállításához semmi közöm nem volt, én csak mint ünnepelt leszek jelen. Feltételezem, hogy azért, mert ennek a dallama egy erdélyi, palatkai halottsirató, ami mint feldolgozott zenei anyag került a darabba, és nagyon hatásosra sikerült, később is sokan ezt tartották az egész mű zeneileg legerősebb részének.

– A Holdvilág-árokknál folytatott ásatásai is fontos részei az életének.

– Igen, ez is előttünk lebeg mint hátralévő feladat. Megmondom őszintén, amikor belekezdünk több mint tíz évvel ezelőtt, egészen másképp képzeltük el, a vízióinkban ennél sokkal egyszerűbb képlet jelent meg. Valójában egy gigantikus gödör mélyén vagyunk. Az a jó hír az egészben, hogy az elmúlt nyár végén a továbbjutás lehetősége a vízesés felé nagyjából három méterre szűkült le. Ez rendkívül izgalmas. Részben azért, mert nem kell teljes szélességében haladni, hanem csak egy irányba, illetve ott van tizenöt méter visszatöltés a fejünk fölött. A munka nagy része nem azzal zajlik, hogy haladunk, hanem hogy el kell hordani a visszatöltést, ezt most már egyértelműen ki lehet jelteni, hogy ez egy gigantikus visszatöltés. Annak idején, a rómaiak elvonulása után létesítettek valamiért valamit, amit aztán később eltüntettek.

– Vagyis?

– Ennél becsületesebben nem lehet megnevezni azt a dolgot, ami húzza befelé az embert a csöbe, jelen esetben a járatba. Mit tüntettek el? És közben maga az eltüntetés is bizonyos mértékben árulkodik.

– Miről?

– A felső részben kevert korú emlékeket találtunk. Például felmerült, hogy a római oltárkö miért van olyan magasán. Azért, mert elvették az eredeti helyéről, félretették, és amikor visszatették, már egészen más helyre került, mint ahol eredetileg lehetett. Ahhoz, hogy az ásatást tovább vigyük, először el kell termelni a fölötté levő földet. Egy ideje téma már, hogy mit csináljunk azzal a rengeteg törmeléssel, ami ott tornyosul oldalt. Ebben nincs semmi pénz, itt senki sem ad, de hogy szabaduljunk ettől a sok földtől, felajánlottuk: helyrehozzuk a turistautat, ami lassan teljesen elvadul. Ez lesz az idej feladat. Visszatérve a Hofi-viccre, az én számomra nem az a hosszú élet titka, amiről ő beszélt, hanem az, hogy rövidebb-hosszabb távú feladatokat tűzzek magam elé, mert ezek pozitív jelzést adnak a szervezetemnek, hogy van miért dolgozni. Például azért, hogy még lássam életemben, hogy mibe is kezdünk bele itt a Holdvilág-árokknál, ahogy azt is nagyon szeretném látni, hogy az unokáim mire viszik.

(mno.hu, 2015. április 17.)

Hangok Kárpátaljáról

Csordás László

Skizofrén kiselégia

Olykor gondolok arra, hogy elmegyek innen. Igen. Más
Sintén áttelepül. S rájövök, az se az én
Otthonom. Átvedlő gondok. Mint egy gyökerét vajt
Fának az új fogadás. Így leszek egzotikus.
Egy zöldszín igazolvány már bizonyítja: „Magyar vagy!”
Néha, igaz, félek. Nélküle ez nem olyan
Könnyű. Vagy vele lenne nehéz? Ideges dadogás jár
Át. Bonyolult minden. Benseje torz, beteges. –

Írok. Nem tehetek mást. Jól tudom, itt nehezebb a
Szó, nehezebb a beszéd. Súlyos e tört hagyomány.

Becske József Lajos

Ahol én lapulok

Ahol lapulok, ott a csend
vérmezőn, a holdsugárban
mormolja pogány imáit
fehér templomi ruhában.

Velőmbé szűrjétek eget,
anyaggá gyúrva vegyjelét,
szemembe fényt tereljétek.
Káromkodjam? Imám elég?

Zálognak önmagam hozom,
életem, és ami még kell.
Áldozati vérem hulljon
az oltárra hetvenhétszer.

Mi kéne még, agyam sejtje,
nyelvemről egy íz csupánacsak?
Dér, mely itt szorult e testbe?
De csend! Érzem: várnak, várnak.

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Varró Dániel versei

Hat jó játék kisbabáknak

Jó játék a cicafarok,
szélte pont egy babamarok.
Én húztam meg, mit akarok?
Jó játék a cicafarok.

Jó játék a mobilteló,
fogalmam sincs, mire való.
Lenyálazom, aztán heló,
jó játék a mobilteló.

Jó játék a laptopkábel,
főleg, ha még nem lopták el.
Négy fogaddal hipp-hopp rágd el,
jó játék a laptopkábel.

Jó játék a lapát,
azzal ütjük apát.
Orrot, fület lapít,
jó játék a lapát.

Jó játék a verseskötet,
van rajta egy teljes köpet.
Átnyálaztam, még egy jöhet,
jó játék a verseskötet.

Jó játék a konektor,
én jöttem rá magamtól.
Beledugom, hol egy toll?
Jó játék a konektor.

Katonadolog

(*ezt vigasztalólag kell mondogatni*)

Hintáról földre esni
katonadolog.

Gyerekorvost fölkeresni
katonadolog.

A cicától egy karmolás
katonadolog.

Játszótéren eltaknyolás
katonadolog.

Hangyabolyba tenyerelni
katonadolog.

Tükrös ajtót lefejelni
katonadolog.

Hát, a dolgok ahogy állnak,
nem túl jó a katonának.

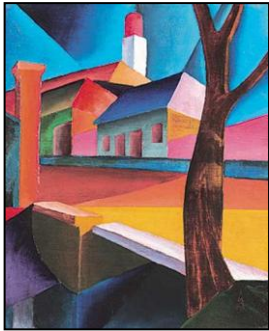

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

A Bornemisza Péter Társaság júniusi meghívottja **Tóth Krisztina** költő, író, műfordító. Szerzői est. **2015. június 14.-én**, vasárnap, d.u. 17:30 órakor, Bécs 6., Capistrangasse 2/15.

KIÁLLÍTÁSOK

SORS ÉS JELKÉP - Erdélyi magyar képzőművészet 1920 - 1990

Budapesten, a **Magyar Nemzeti Galériában** a napokban megnyílt kiállítás eddig nem látott gazdagságban és új szempontok szerint mutatja be az 1920 és 1990 közötti évek erdélyi magyar képzőművészetét. A megszokott Erdély-sztereotípiák helyett azt a kevésbé ismert, rejtett vagy ismeretlen erdélyi művészetet ismerteti meg a látogatókkal, amely igazi újdonságként hat. Az átfogó igényű tárlat fokozottan támaszkodik az erdélyi köz- és magángyűjtemények anyagára. A tárlat kilenc szekciója olyan nagy témákat jár körül, mint például a táj és ember kapcsolata, vagy az első világháború utáni erdélyi avantgárd világa. A kiállítás augusztus 23.-án zár.

DONAUMETROPOLEN Wien-Budapest (Dunamenti fővárosok Bécs-Budapest)

Nem találni két olyan metropolist amely annyira hasonlítana részleteiben is egymáshoz, mint Bécs és Budapest. Kör- és sugárútjaik első pillantásra egymás tükörképei is lehetnének. A császári- ill. királyi paloták, neobarokk kiegészítőikkel Ferenc József és a kettős monarchia idejét idézik meg, míg operaházaik a két város közötti építészeti versengésre emlékeztetnek. A Wiener Städtische Versicherungs AG. és a Collegium Hungaricum által rendezett, 300 korabeli fényképből álló kiállítás június 5.-ig lesz látható. Cím: **Ausstellungszentrum im Ringturm** (Wien 1., Schottenring 30)

A BÉCSI KONGRESSZUS 1515 - Közép-Európa a Jagellók és Habsburgok között

1515. július 19-én I. Miksa német-római császár, II. Ulászló magyar és cseh király és I. Zsigmond lengyel király Bécsben egyezséget kötött. A megegyezés lényegében Kelet-Közép-Európa befolyási övezeteinek újrafelosztását jelentette a két versengő dinasztia között. A kongresszus 500-ik évfordulóján tudományos találkozót szervezett Bécsben a bécsi Szépművészeti Múzeum, a Collegium Hungaricum, a Bécsi Egyetem, a Magyar Tudományos Akadémia, a Lengyel Tudományos Akadémia Bécsi Központja, a Bécsi Szlovák Kulturális Intézet, a Bécsi Cseh Kulturális Intézet és az Osztrák Tudományos Akadémia. A találkozót egy egyedülálló internetes dokumentáció, virtuális tárlat kíséri: <http://www.wienerkongress1515.at/>.

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung der Gesellschaft: Creditanstalt Bankverein,

A-1011 Wien, Schottengasse 6. BLZ: 11000 Konto Nr. 00207578600 IBAN: AT58110000207578600 SWIFT (BIC): BKAUATWW